

உ.
சுவாமிநாதன்,

தருக்தொண்டர்மலை.

மினலோசனி பிரஸ்,
தேவகோட்டை.

1911.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தொண்டர்மாவலு.

இது

ஸ்ரீமான்-மெ. அரு. நா.

இராமநாதச்செட்டியாரவர்கள்

விரும்பியவாறு,

சென்னை வித்வசிரோமணி

வா. மகாதேவமுதலியாரவர்கள்

எழுதிய

குறிப்புரையுடன்,

தேவகோட்டை:

மீனலோசனிமுத்திராக்ஷராலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விரோதிகிருதுஸ் ஐப்பசிமீன்

1911.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

அனாதிமுத்த சித்துருவாகிய ஸ்ரீகண்ட சசிகண்ட
பரமேசுவரன் நிருவடிக்கண்ணே மனாதி திரிகரணங்களையுஞ்
செலுத்தி எனாதியானென்னுஞ் செருக்கறுத்த சீரியருங்
கருத்தொண்டர் கருதறியாத் திருத்தொண்டத்தொகையுள்
வீற்றிருந்தருளும் நேரியருமார் திருத்தொண்டர் சரித்திர
த்தை முன்னடியிரண்டினும், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளு
வரை திருக்குறள் வெண்பாவினைப் பின்னடியிரண்டினும்
இட்டு யாத்த இவ்வரிய நூற்பிரதியொன்று ஸ்ரீமத்-நாட்
டரசன்கோட்டை-பஞ்சாக்ஷரச்செட்டியாரவர்கள் பாலிருப்ப,
ஷை செட்டியாரவர்கள் இது பெறுதற்குரியார் யாவரென
நன்காய்ந்திருந்து திருமகளும் மருமகளுங் கலந்துறையப்
பெற்று, மன்கொடையும் நன்னடையுமுற்று, அந்தக்கரண
சுத்தியுஞ் சிவனடிப்பத்தியுமுற்றிய ஸ்ரீமான்-மெ. அரு. நா.
இராமநாதச்செட்டியாரவர்களிடங் கொணர்ந்து தந்தனர்,
அதனைக் கையேற்று மகிழ்ந்த அவர்கள் அச்சிறப்பதிப்பிக்க
வெண்ணிக் குறிப்புரை யெழுதுகவென்று கூற என் சிற
றறிவிற் கெட்டினமட்டும் எழுதினன்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கெட்டியாரவர்கள் மெலிதானவரும் நினை
வெழுத்துமட்டும்

புரீமான்-வயி. மு. சோமசுந்தரச்செட்டியாரவர்களும்
இவ்வரியநூல் வெளிவருவதற்கேற்ற முயற்சியிற் றலைதின்
றனர்.

இந்நூலாசிரியர் பெயரும் வருணமும்,

“பன்னு கலைக்குமர பாரதியா மாமுனிவன்
சொன்ன தமிழ் மாலை துதிப்பதற்கு—மின்னுதலை
யாயிரநா வாயிரத்தோ னன்றி யெவர்கொலோ
மாயிருஞா லத்தின் மகிழ்ந்து.” என்னுஞ்

சிறப்புப்பாயிர வெண்பாவான் அறியக்கிடக்குமாறு
காண்க. அவரைப்பற்றிப் பிறிதொன்று மறிதற்கிடனின்று.

வா. ம.

உ

சிவமயம்.

திருத்தொண்டர்மாவல.

பாயிரம்.

தூண்டா விளக்கருள்செய் தொண்டத் தொகையினம்பி
யாண்டாரந் தாதிமுறை யன்பானோர்க்—கிண்டியன்ற
வள்ளுவர்நூல் வெண்பா வகுத்துரைப்ப னூராயூர்ப்
பிள்ளையா ரைத்தொழுது பின்.

(க)

தூயதிருத் தொண்டத் தொகைதந்து சுந்தரர்தா
மாயிருநா லத்தோரை வாழ்வித்தா—ராயதெவன்
கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்றாற்றுங் கொல்லோ வுலகு.

(உ)

(க) 'தூண்டாவிளக்கு' என்றது சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளை. (மூன்)
நாராயூர்ப் பிள்ளையாரைத் தொழுது பின் வகுத்துரைப்பன்
என்க.

(உ) ஆயது எவன் - அங்ஙனம் வாழ்வித்ததனா லவர்க்காகிய பயன்
என்னை? கடப்பாடு-கடமை, உபகாரம். மாரி-மேடம்.

மைவைத்த கண்டர் மறைவாக்கி னாற்புகழ்ந்த
சைவத் தலைவரன்பு சாற்றுவல்யான்—கைவைத்
தரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே நிரம்பிய
நூலின்றிக் கோட்டி கொளல்.

(௩)

பாயிர முற்றும்.

(௩) இச்செய்யுள் அவையடக்கங் கூறுதனுதலிற்று. சைவத்தலைவர்—
அறுபத்துமூவராதியர். அரங்கு-சூதாடுதற்கு வகுத்த அறை.
வட்டாடல் - சூதாடுகருவியை யுருட்டல். கோட்டிகொளல்—
அவையின்கண் ஒன்றுகொல்லுதல். 'கோட்டி' என்பது இடம்.
வாகுபெயராய்ச் சொல்லை யுணர்த்துதலின், 'கொளல்' என்பது
இலக்கணையாய்ச் சொல்லுதலாயிற்று.

நூல்.

தில்லைவாழ்ந்தணர்.

பூவா யிரம்பேர் புகழ்கூத்த னாத்தில்லை
மூவா யிரம்பேர் முதலெனக்கொண்—டோவா
ரகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

(க)

(க) பூ ஆயிரம் பேர்புகழ்-பூமியின்கணுள்ளார் சகஸ்திரநாமத்தைக் கொண்டு புகழும். (பூ-இடவாகுபெயர்). 'ஆயிரந்திருநாமம்பாடி நார்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ' என்றருளினர் ஆளுடைய வடிகளும், இனி, பூமியின்கண் பலர் புகழும் என்பாருமுளர். 'முதலெனக்கொண்டோவார்' என்றார் வியாக்கிரபாதர்கட்டளை யிட்டவாறே இரணியவன்மன் என்னும் மன்னன் பிரமனது யாகசாலையை யடைந்து அவன் அநுமதிபெற்று ஆண்டிருந்த மூவாயிரம் பிரம்மருஷிகளையும் மூவாயிரத்தோர்களின் மீதேற்றிவந்து திருத்தில்லை நண்ணி எண்ணிப் பார்த்தபோது ஒருதேர் குறையக்கண்டு மனவருத்த மிகக்கொண்டு நின்ற வளவின் மன்றவாணர், 'அன்பு! வருத்தமொழிக. இம்மூவாயிரவருள் யானும் ஒருவன். என்னையும் உடன்கூட்டி யெண்ணுக' வென்று பணித்தமையின். ஓவார்-நீங்கார்.

திருநீலகண்டநாயனார்.

ஆலகண்ட ராணைகொண்டில் லாளெதிர்செல் லாதுதிரு
நீலகண்ட னைம்பொறிமா நீக்கினார்—மேலா
முரனென்னுந் தோட்டியா னோரைநதுங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து. (உ)

இயற்பகைநாயனார்.

மயற்பகையுள் ளுள்ளுவப்ப மாதவர்க்கில் லாளை
யியற்பகையி கழந்தெள்ளா தீந்தான்—செயற்பா
லிகழந்தெள்ளா தீவாராக் காணின் மகிழ்ந்துள்ள
முள்ளு ளுவப்ப துடைத்து. (ங)

இளையான்குடிமாறநாயனார்.

உய்வித் தவனடியார்க் கோரிருளிற் போய்மாறன்
செய்வித்தும் வாரியனஞ் செய்தானே—மெய்வருந்தி
வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம், (ச)

(உ) மா-யானை. தோட்டி-அங்குசம். உரன்-திண்மை; ஈண்டு அறி
வின் திண்மை. வரன் என்னும் வைப்பு-எல்லா நிலத்தினுமிக்க
தென்று சொல்லப்படும் வீட்டுநிலம்.

(ங) மயற்பகை (யாகிற) மாதவர்க்கு உள்ளுள் உவப்ப இகழ்ந்து
எள்ளாது இல்லாளை ஈந்தான்' என்றொட்டுக. மயற்பகை-
(மெய்ப்பொருளல்லனவற்றை மெய்ப்பொருளுென்றுணரும்)
மருட்குப்பகை.

(ச) உய்வித்தவன்-சிவபெருமான். மாறன்-இளையான் குடிமாறநாய
னார். மாறன்-(காமக்குரோதாதிகட்குப்)டகைவன். செய்-வயல்.
அனம்-அன்னம், சோறு. மிச்சில்-மிகுதி. மிசைவான்-உண்
பாவ.

உய்வித்தவன்

மெய்ப்பொருளையார்.

பொய்ப்பொருண்மார் றுன்புரிந்த பொய்த்தவவே டம்பொருளாய்
மெய்ப்பொருளார் கண்ட விதந்தானே—மெய்ப்பொரு
ளெப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (௫)

விறன்மிண்டநாயனார்

அறன்மண்டு சுந்தரனை யாரு ரரனை
விறன்மிண்டர் தாமே வெகுண்டார்—மறமன்
றுறுஅ தவர்போற் சொலினுஞ் செருஅர்சொ
லொல்லை யுணரப் படும். (ஈ)

அமர்ந்திநாயனார்.

நிரம்புபொருள் சேயொடமர் நீதிமனை யாளோ
டரன்கோ வணத்தட் டதனே—ரிருந்தார்
சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. (எ)

(௫) பொருளாய்-மெய்த்தவவேடமாய்.

(ஈ) அறன்-அறம். மண்டு-நெருங்கும். சுந்தரனையாருரனை-சுந்தர
மூர்த்திசுவாமிகளையும் வீதிவிடங்கப்பெருமானையும். மறம்
அன்று-(இங்ஙனம் வெகுண்டமை) அதருமம் ஆகாது. உறுஅ
தவர்-நொதுமலர், பகையு நட்புமில்லார். செருஅர்-பகையா
தார். ஒல்லை-கடிது.

(ஊ) கோவணத்தட்டு - இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனும்
உடன்றொக்கதொகை. சமன்செய்து - சமனாகநின்று. கோல்-
துலாம். கோடாமை-வனையாமை.

திருத்தொண்டர்மலை.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

ஆளந்தருள்செம் பொன்மணிமுத் தாற்றிலிட் டாரூர்க்
குளந்தனிலே கண்டெடுத்துக் கொண்டா—ருளைந்து
பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம.

(அ)

ஏறிபத்தநாயனார்.

பத்தர்பூ மூளி பறித்தகரி பாகரைக்கொன்
றித்தலவேந் தஞ்ச வெறிபத்தர்—கைத்தார்
குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்த லரிது.

(க)

ஐந்திநாதநாயனார்.

தானாக வெல்லாதான் றன்னுதல்வி பூதியைக்கண்
டேனாதி நாத ரிகழிழந்தா—ரானாத
சால்பிற்குக் கட்டளை யாதென்ற றேல்வி
துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல்.

(ங)

(அ) பரியினும்-வருந்திக் காப்பாற்றினும். பால்-ஊழ். தம-(ஊழார்)
றமவாய பொருள்கள்.

(க) பத்தர்-சிவகாமியாண்டார். பூமூளி-திருப்பூக்கூடை. கரிபாக
ரை-யானையையும் பாகரையும். கைத்தார்-வெகுண்டார்.

(ங) ஐனாத-கெடாத. சால்பு-நிறை, அமைதி. கட்டளை-உரைகல்.
துலையல்லார்-ஒப்பாகாதார், இழிந்தார். தோல்விகொள்ளுத
லாவது வெல்லுமாற்றலுடையராயிருந்தே ஏற்றுக்கொள்
ருதல். தோல்விகொள்ளுதலைக் கட்டளையாக வருவகஞ்செய்து
சால்பினைப் பொன்னாக வருவகஞ் செய்யாமையின் இஃதேக
தேசவுருவகம்.

கண்ணப்பநாயனார்.

புண்ணப்பர் கண்ணிலென்று புன்கணுறுப் பிரந்தப்பிக்
கண்ணப்ப ரன்புறுப்பிற் கைசெய்தார்—வண்ணப்
புறத்துறுப் பெல்லா மெவன்செய்யும் யாக்கை
யகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு

(யக)

குங்கிலியக்கலயநாயனார்.

தலையன்பி னூல்வளைந்தார் தம்மைநியிர்த் திட்டான்
கலைபன்பின் காணிடுக்கம் காணான்—மலைவின்
மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்ன னுற்ற
விடுக்க ணிடர்ப்பா டுடைத்து.

(யஉ)

மானக்கஞ்சாறநாயனார்.

பஞ்சவடிக் கென்றுசிவ பத்தர்க் குவப்பமணி
வஞ்சுதைமென் கூந்தலரிந் தன்றிந்தார்—கஞ்சாற
ரீத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ ருமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ண்வர்.

(யங)

(யக) 'அப்பர் கண்ணில் புண் என்று' என்றொட்டுக. அப்பர்-
காளத்தியப்பர். கைசெய்தார்-அலங்கரித்தார்.

(யஉ) வளைந்தார் - திருப்பனந்தாளீசர். இடுக்கம் - துன்பம். பகடு-
(பாண்டிலிழுக்குங்) கடா.

(யங) பஞ்சவடம்-விரிந்தவடம். இது மயிர்ப்பூணூல்; மாவிரதசம
யத்தார்க்குரியது. மணம்-கல்யாணம். சுதை-மகள். ஈந்து
உவக்கும் இன்பம் - வறியார்க்கு வேண்டுவன கொடுத்து அவர்
உவத்தலான் அருளுடையார்தாம் எய்தும் இன்பம். வன்க
ணவர்-அருளிலாதார்.

அரிவாட்டாயநாயனார்

போயகமர் மாவடுவும் புண்ணியர்வா யிற்கொளவே
தாயர்களுத் தூறுவடுத் தான்கொண்டார்—வீயாரோ
சாதலி னின்னாது தில்லை யினிததூஉ.
மீத லியையாக் கடை.

(யச)

ஆனாயநாயனார்.

ஆனாயர் வேயிசையி லஞ்செழுத்தே யஞ்செவிச்செந்
தேனா யரனுக்கந் திக்களித்தார்—கானிற்
பொருள்கருவி காலம் வினையிடனெ டைந்து
மிருடர வெண்ணிச் செயல்.

(யரு)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

ஆதியிலா ரூரர்க் கழுதாக்க வேபரவை
வீதியெல்லா நெல்லாய் வினைந்ததே—நீதியா
லில்லதெ னில்லவண் மாண்பான லுள்ளதெ
னில்லவண் மாணாக் கடை,

(யசு)

(யச) கமர்-வெடிப்பு. மாவடு-மாம்பிஞ்சு. புண்ணியர்-சிவபெருமான்.
தாயர்-அரிவாட்டாயநாயனார். களம்-கழுத்து. ஊறு-இரணம்.
வடு-தழும்பு. வீயாரோ- (சிவபெருமான் தடாதிருப்பிற்) சாத
லுஞ் செய்வரென்றபடி. இன்னாது-துன்பஞ்செய்வது.

(யரு) அஞ்செழுத்தாகிற பொருளையும், வேய்ங்குழலாகிற கருவி
யையும், அந்தியாகிற காலத்தையும், அஞ்செவித்தேனா யளித்
தலாகிற வினையையும், காணுகிற இடத்தையும் எண்ணச்செய்
தாரென்க. கான்-மூல்லைரிம. இருள்தீர-மயக்கம் அற. செய்
ல்-செய்க (இஃது அல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள்).

(யசு) இல்லவள்-மனைவி.

மூர்த்திநாயனார்.

சேர்த்திமுழங் கையெலும்புந் தேயச்செஞ் சந்தனமா
மூர்த்திமது ரேசருக்கு முன்பபாத்தார்—பார்த்திரோ
வன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையர்
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு.

(ய௭)

முருகநாயனார்.

மட்டார்தார் கண்ணி வகைசிவபூ சைக்கொருநாண்
முட்டாது செய்தார் முருகனார்—விட்டாரோ
வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்.

(ய௮)

உருத்திரபசுபதிநாயனார்.

உருத்திரமே சொல்லி யுதகத்துள் னேநின்
றுருத்ர பசுபதியா ருற்றார்—திருத்தாள்
தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லா
ரவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டு.

(ய௯)

(ய௮) மட்டு-தேன். தார்-அடையாளப்பூ. கண்ணி-சூடும்பூ. தொல்-
மரபு: சுநடு-வது சூத்: 'கண்ணியுந்தாருமெண்ணினரண்டே'.
முட்டாது-தவறாது. வீழ்நாள்-(செய்யாது) கழியும்நாள். வாழ்
நாள்வழி-யாக்கையொடுகடும் நாள் வரும்வழியை. அஃதொரு
வன் வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்-அஃதொருவற்கு வீடு பயக்
குமென்றபடி.

(ய௯) உருத்திரம்-உருத்திரமந்திரம். உதகம்-நீர். திருத்தாள்-திரு
வடியை. அவம்- (தமக்குக்) கேடு.

திருநாளைப்போவார்நாயனார்.

மூவர விரமறையோர் மொய்ப்பத் திருநாளைப்
போவார் சிதம்பரத்துட் போயடைந்தா—ரோவாப்
பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல்.

(20)

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்.

தொண்டர் குறிப்பறிந்த தொண்டர் திருக்குறிப்புத்
தொண்டரைத்தங் கந்தைதந்து சோதியராட்—கொண்டார்
குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை யுறுப்பினுள்
யாது கொடுத்துங் கொளல்.

(21)

சண்டேசுரநாயனார்.

அறஞ்செய்த தாதைதா ளற்றிடச்சண் டசர்
மறஞ்செய்கொலை புண்ணியமாய் வாழ்ந்தார்—திறந்தெரியி
னல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவு
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு.

(22)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

ஓராப் பரவைக் குமாபதியைத் தூதாக்கித்
தீராப் புலவியையுந் தீர்த்தாரே—யாரூர
ருப்பமைந் தற்றூற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்று னீள விடல்.

(23)

(20) கட்டளைக்கல்-உரைகல்.

(21) உறுப்புக்களாவன பொருளும் நாடும் யானை குதிரைகளும்
முதலிய புறத்துறுப்புக்கள்.

(22) புலவி-பிணக்கு. அது-அவ்வுப்பு. நீளவிடல்-அளவறிந்துண
ராமற் புணர்ச்சி மேலெழுந்த குறிப்பு அழுங்குமளவுஞ்செய்தல்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

தரைசேர் சமணிங்கிச் சைவஞ்சேர் நாவுக்
கரைசர் வயிற்றுவலி யற்று—ருரைசேர்ந்த
சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்.

(உச)

நீற்றறைநஞ் சாணைகட னேருற்ற ரப்பர்க்கு
மாற்றமணர் பின்னிருந்து வாழ்ந்தாரோ—வாற்றரிய
நோயெல்லா நோய்செய்தார் மேலணா நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.

(உரு)

மருணிக்கி யார்தரும சேனருமாய் நசவுக்
கரசரப்ப ராகியின்ப மாண—ரருளா
லிருணங்கி யின்பம் பயக்கு மருணங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு

(உசு)

(உச) சமண-ஐனசமயம். துரைசர்-அகரத்திற்கு ஐகாரம்போலி-
சார்புணர்ந்து - மெய்ச்சார்புணர்ந்து. சார்புகெட-பொய்ச்சார்
புகள் கெட. சார்தரா-வந்தடையா.

(உரு) சேருற்றார்- உடன்பட்டார். மாறு-பகை. நீற்றறையுளிருத்
தினமையையும், நஞ்சுட்டினமையையும், பட்டயானையை வி
ட்டமையையும், கடலிற் பாய்ச்சினமையையும் முறையே வை
த்து 'நீற்றறை நஞ்சாணை கடனேருற்றார்' என்றார்.

(உசு) மருணிக்கியார் முதலிய நான்கும் முறையே நாமகரணஞ்செ
ய்த பெரியோரும், ஐனனரும், திருவதிகை வீரட்டானேசுவ
ரரும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகவாமிகளும் இட்டனவென்ற
றிக. இருள்-பிறப்பு (இதுகாரியவாகுபெயர்). 'நீக்கி' என்பது
'நீங்கி' எனத் தொடைநோக்கி மெலிந்து நின்றது. மருள்-
அவிச்சை, மாசறுகாட்சி—மெய்யுணர்வு.

விண்களிப்பக் காணு வியன்கயிலை வாழ்வையப்பர்
கண்களிப்ப வையாற்றிற் கண்டுவந்தா—ரெண்களிப்பக்
கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர். (உஎ)

மாமணிபொன் மாதரெதிர் வந்துநினும் பற்றற்றார்
தாமரன்பால் வந்தரசர் தாழ்த்தாரோ—வாமெனவே
பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கு மற்று
நிலையாமை காணப் படும். (உஅ)

குலச்சிறைநாயனார்.

நலச்சிறைநீர் வேணியார் நல்லடியார் யார்க்குங்
குலச்சிறையார் தாம்பணிதல் குன்று—ரிலர்க்கிகழா
ரெல்லார்க்கு நன்றும் பணித லவருள்ளுஞ்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து. (உக)

(உஎ) விண்-விண்ணோரும். உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் ரொ
க்கது. ஐயாற்றில்-பஞ்சநதகேஷத்திரத்தில்.

(உஅ) மாமணி-அழகிய நவமணிகள். அரன்பால்வந்து - திருப்புகலா
ரீசன்பால் வந்து. தாழ்த்தாரோ-தாமதித்திலர்; உடனேபிற
ப்பறுத்தா ரென்றபடி. ஓகாரம் - எதிர்மறை. ஆமெனவே-
நன்மைபயக்குமெனவே. மற்று-வினமாற்று. மற்று நிலையா
மை காணப்படும்- அப்பற்றறுதபோது (பிறத்திறந்துவருகின்ற)
நிலையாமை காணப்படும்.

(உக) நலம்-அழகு. சிறை - கரை. நீர் - கங்கை. வேணி-சடை.
இலர்க்கு இகழார் - (குணமுதலியன) அற்றாரையும்பழியார்.
(இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது). இலர்க்கு-வேற்
றுமைமயக்கம். ஏகாரம் பிரிநிலை. செல்வம்-வேறொருசெல்
வமாம். தகைத்து-சிறப்பினையுடைத்து.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்.

நாவலர்கோ மான்கயிலை நானைப்போ மென்றுமுன்போய்
மேவிமிழலைக்குறும்பர் வீற்றிருந்தார்—யாவருக்கு
மின்னா தினனில்லார் வாழ்த லதனினு
மின்னா தினியார்ப் பிரிவு.

(௩௮)

காரைக்காலம்மையார்.

என்புருவா லம்மையெள்ள வீசர்நமக் கம்மையென்னு
மன்புருவாள் காரைக்கா லம்மைகாண்—முன்பே
யுருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்
கச்சாணி யன்னா ருடைத்து.

(௩௯)

அப்பூதியடிகளுயனார்.

அரசினையப் பூதி யடிகளறி வாரோ
யுரைசெயுணர் வாலுறுநட் புற்றார்—மருனிப்
புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதா
னட்பாங் கிழமை தரும்.

(௩௯)

(௩௮) இன்னாது-துன்பத்தைத்தருவது.

(௩௯) அம்மை எள்ள-உமாதேவியார் இகழ; அன்றி, 'வாலம்மை'
யெனப்பிரித்து 'வாலையாகிற உமாதேவியார்' எனப்பொருள்
கூறி அதற்குத்தக இலக்கண முரைத்துக்கோடலுமொன்று.
காண்-அகைநிலை. உருள்-உருளாநின்ற. அச்சாணி - அச்சின்
கண் ஆணர்.

(௩௯) புணர்ச்சி பழகுதல் - இஃதும்மைத்தொகை நிலைத்தொடர்.
புணர்ச்சி-ஒருதேயத்தராதல். பழகுதல்-பலகாற் கண்ணிப்பொழி
லாடியும் மருவுதல். கிழமை-உரிமை.

திருநீலக்கநாயனார்.

நலங்கொடிரு நீலநக்கர் நாதர்மே லில்லாள்
சிலம்பிவிழ வாய்மருந்து செய்தாள்—சலங்கொருமு
னோய்நாடி நோய்முத னாடி யதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

(௩௩)

நமிநந்தியடிகனையனார்.

நக்கமணர் வெள்கநமி நந்தியா னுரர்க்கு
மிக்கபுன லாலே விளக்கெரித்தார்—தக்கமனத்
தெண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப் வெண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்.

(௩௪)

சுந்தரமூர்த்தநாயனார்.

ஆறாறு கட்டாரை யாற்றினையா வாறுபெரு
காறாறு காட்டநடந் தானுரர்—பேறாறார்
வெள்ளத் தனைய விடும்பை யறிவுடையா
னுள்ளத்தி னுள்ளக் கெடும்.

(௩௫)

(௩௩) நீலநக்கர்நாதர்-நீலநக்கர் அருச்சித்த நாதர். சலம்-வைரம்.
வாய்மருந்து-வாயின்கண் நீர்மருந்து; வாய்த்த மருந்துமாம்.
முதல்-காரணம். வாய்-உபாயம்.

(௩௪) நக்கு- (முன்) சிரித்து; வெள்க - (பின்) வெட்கமடைய,
அகரம் விகாரத்தாற் றெக்கதெனக்கொண்டு 'நக்க அமணர்'
என்னுமமையுமாறுகாண்க. எண்ணியாங்கு-எண்ணியவாறே.
எய்துப்-அடைவர். திண்ணியர்-வலியர்.

(௩௫) ஆறாறுகட்டார்-முப்பத்தாறு தத்துவங்களாலுங் கட்டப்படா
தார் அஃதாவது அவற்றிற் கப்பாற்பட்டார்; பஞ்சநதேசுவரர்.
'ஆறாறையு நீத்ததன்மேனிலையே', 'நரைக்கொன்றை-யாதித
னையொழிய வாராறுதத்துவத்தின்-மீதுமகிழ்ந்திருக்குங் விண்
வைவரார்' என்றார் பிறரும். அணையாவாறு-அணையாதபடி.
பெருகாறு - பெருக்கெடுத்த நதியானது. ஆறுகாட்ட-வழி
காட்டி. இடும்பை-தன்பம். உள்ள-நினைக்க.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

வால வயதில் வளர்புகலிப் பிள்ளையார்
போல விசையம் புரிந்தவரார்—ஞாலமிசைத்
தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வல்திலார்
தோன்றலிற் றேன்றுமை நன்று.

(௩௬)

பண்ணார் பசுந்தமிழ்ச்சம் பந்தரெதிர் வந்தமண
ரெண்ணு யிரங்கமுவி லேறினா—ரொண்ணுது
வில்லே ருழுவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழுவர் பகை.

(௩௭)

முத்தமிழ்ஞா னத்தலைவர் முன்னம் பகைசாரப்
புத்தனெதிர் நின்றுபிழிற் பொன்றினா—னித்திறமென்
கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றா லாற்றுவார்க்
காற்றாதா ரின்னா செயல்.

(௩௮)

(௩௬) வாலவயதில்-இளமைப்பருவத்தில். புகலிப்பிள்ளையார்-திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள். விசையம்-விஜயம், வெற்றி.
ஆர்-யார் என்பதன்மருஉ. தோன்றலின்- (மக்களார்ப்) பிற
த்தலின். தோன்றுமை நன்று-(மக்களாய்ப்) பிறவாமைநன்று;
வில்லங்காய்ப் பிறத்தல் நன்று என்றபடி.

(௩௭) வில் ஏர் உழுவர்-புத்தவீரர். சொல் ஏர் உழுவர்-புலவர்.

(௩௮) முத்தமிழ்-இயல் இசை நாடகம் என்பன. முத்தமிழ் ஞான
த்தலைவர்-திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள். புத்தன்-புத்த
நந்தி யென்பான். கூற்றம்-யமன்; உடலையும் உயிரையும்
கூறுபதித்தலிற் கூற்றமாயினனென்க. கையால் விளித்தற்று-
கைகாட்டி ஆழைத்தாலொக்கும். ஆற்றாதார்-வலியற்றார்.

ஏறியவோ டக்கோ லிசைஞானச் செந்தமிழா
 லாறுகடந் தார்தோணி யார்மகனார்—விறடங்கா
 வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்ட மாந்தர்தம்
 முள்ளத் தனைய துயர்வு.

(௩௬)

(௩௬) ஓடக்கோலாகிய செந்தமிழ் என்க. 'காவலனாரோடத்தின் கட்
 டவழித்துக் கண்ணுதலான் திருத்தொண்டர் தம்மையேற்றி,
 நாவலமே கோலாக வதன்மேனின்று நம்பர் தமைக்கொட்டமே
 நவின்றுபாட' எனப்பணித்தார் சேக்கிழார்சுவாமிகளும்.
 தோணியார் - தோணியப்பர். ஓடம் விட்டதற் கியைபுகுற
 வேண்டித் 'தோணியார்மகனார்' என்றார். 'மகனார்' என்றது
 அறுமுகக்கடவுளே திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாராகத் திருவ
 வதாரஞ்செய்தாரென்னும் மேலோர் துணிபுபற்றி யென்க.
 'மயிலேந் தியவள்ள றன்னை யளிப்ப மதிபுணர்ந்த, வெயிலேந்
 தியசண்பைநாதனுலகத் தெதிர்ப்பவரியார்', 'காழிநாடன் கவு
 ணியர்தலைவன், மாமழை நோக்கிமலைமகள் புதல்வன்' என நம்
 பியாண்டார்நம்பிகளும், 'புரமெரித்தார் திருமகனார்பூந்துருத்தி
 தொழுதகன்றார்', 'சிந்தையார்முதாகிய செஞ்சடைத், தந்
 தையார்கழறழ்ந்தெழுந் தேகினார்' எனச் சேக்கிழார்சுவாமி
 களும். 'உபயகுல தீபவங்க-விருதுகவி-ராஜசிங்க- முறைபுகவி-
 யூரிலன்று - வருவோனே', 'சமணரைக் - குலமுதற் - பொடி
 படக்-கலகமிட்-புடலுயர்ச்- கழுவினுச் - சியினில்லைவத் - திடு
 வோனே' என அருணயிரிநாதரும் கட்டளையிட்டமைகாண்க.

கணவனெனக் காதலியைக் காழியர்கைப் பற்றி
மணவறையீ சன்கழலாய் வாழ்ந்தார்—குணமே
தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.

(சய)

ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்.

ஈசனையாள் வாராம்வந் தென்னையாள் வாரென்று
காசினியின் மாண்டார் கலிக்காமர்—பேசின்
மருந்தோமற் றானோம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து.

(சக)

திருமூலநாயனார்.

பரகாயஞ் சேர்ந்தார் பசுக்களா லாய்ச்சி
மருவாமன் மாதவமே வாய்ந்தார்—திருமூல
ருழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்.

(சஉ)

(சய) மணவறை-திருக்கல்யாணமண்டபம். தீர-முற்ற. வலைப்பட்
டார்-(பிறப்பாகிய) வலையுட்பட்டார்.

(சக) 'ஈசனையாள்வாராம்' என்றார் பாவைநாய்ச்சியாரிடம் ஈசனைத்
தூதாக ஏவுதலின். என்னை-என்னையோ? மாண்டார் - இறந்
தார்; மாட்சிமைப்பட்டார் என்பது குறிப்பாற்பெறப்படும்
பொருள். மருந்தோ-பின்னும் இறவாமைக்கு மருந்தாமோ?
ஊன்-உடம்பு. பெருந்தகைமை-உயர்குடிப்பிறப்பு. பீடு-மானம்.

(சஉ) பரகாயம்-மறுகடி. ஆய்ச்சி-(இறந்த இடையன்மனைவியாகிய)
இடைச்சி. உப்பக்கங்காண்பர் - புறங்காண்பர். உலைவின்றி-
இளையாது. உஞற்றுபவர்-முயல்வார்.

தண்டியடிகளுயனர்.

அந்தகனென் றேசு மமணரந்த ராயொழியத்
தந்தமொழி சாதித்தார் தண்டியார்—முந்தமொழி
சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.

(சுந)

மூர்க்கநாயனர்.

உருளாய மும்பொன் னுதவுதன்மூர்க் கர்க்கே
பொருளாய மற்றவர்க்கே போக்கு—மருளா
மறத்தினுடங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தனி னுங்கில்லை கேடு.

(சச)

சோமாசிமாறநாயனர்.

சோமாசி மாறனர் சுந்தரரால் யாகமினி
தாமா றனை யழைப்பித்தா—ராமாம்!
பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கி
னதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்.

(சரு)

(சந) அந்தகன்-குருடன். அமணர்-ஐனார். அந்தராய் - குருட
ராய். தந்த-சொல்லிய.

(சச) உருள் ஆயமும்-உருளுங்கவறும். மற்றவர்க்கே - பிறர்க்கே.
பொருள் ஆயம் போக்கும்-உள்ள பொருளையும் மேற்பொருள்
வருவாயையும் அழிக்கும்.

(சரு) சோமாசி-'ஸோமயாஜி' என்னும்வடமொழிப்பெயர்ச்சிதைவு.
இனி.தாமாறு-இனிதாகும்படி. வரிசையா-தகுதிக்கேற்ப.

சந்தரமூர்த்திநாயனார்.

பொருட்டுறையுன் பாட்டேநற் பூசையென்ற ரூரர்க்
கருட்டுறையா ரன்புசெய்வா ரானார்—மருட்டேர்
செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும்.

(சசு)

சாக்கியநாயனார்.

அங்கசன்பூ வெல்லா மடுகணையே சாக்கியர்கைச்
செங்கலெல்லாஞ் சங்கராக்குத் தேமலரே—செங்கேழ்க்
கணைகொடிதி யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல்.

(சஎ)

(சசு) பொருள்-அகப்பொருளும் புறப்பொருளும். அகப்பொருளா
வது இன்பம்; புறப்பொருளாவன அறமும் பொருளும்.
துறை-மக்களும் மாவும் முதலியன சென்று நீருண்ணுந்துறை
போலப் பலவகைப்பட்ட பொருளும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்கு
தற்கு மார்க்கமாதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. ஆரூரர்க்கு-
சந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு. அருட்டுறை - திருவெண்ணெய்
நல்லாராலயம். “அர்ச்சனைபாட்டேயாகு மாதலான் மண்மே
னம்மைச், சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தாமறைபாடும்வாயார்”
என்னும் பெரியபுராணச்செய்யுளை நோக்குக. மருட்டேர்-மய
க்கத்தினிங்கித்தெளிந்த. செவிக்குணவு-கேள்வி. வயிற்றிற்
கீதல் பெரிதாயவழித் தேடற்றுன்பமேயன்றி நோயும் காம
மும்பெருகுதலாற் ‘சிறிது’ என்றார்.

(சஎ) அங்கசன்-மன்மதன். அடுகணை-கொல்லும் அம்பு. “ஈசற்கு,
நல்லோ நெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு-வில்லோன்
மலரோ விருப்பு.” என்றார் பிறரும். கணைகொடிது-அம்பு
(வடிவாற் செவ்விதாயினும் செயலாற்) கொடிது. யாழ்கோடு
செவ்விது-யாழ்தண்டால் வளைந்ததாயினும் (செயலாற்) செவ்
விது. வினைபடுபாலால்-செயல்பட்ட பகுப்பினால். கொளல்-
கொள்க.

சிறப்புலியாருர்.

எய்தமகிழ்ந் தின்சொலுரைத் தீசனடி யார்க்கிதமே
செய்தனமே செய்தார் சிறப்புலியார்—வெய்துற்றார்
மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

(சஅ)

சிறுத்தொண்டர்யாருர்.

காய்க்கறிவே றென்றுதொடாக் கள்ள வயிரவர்க்கோர்
சேய்க்கறிசெய் திட்டார் சிறுத்தொண்டர்—வாய்க்கினிதா
யின்னா திரக்கப் படுத விரந்தவ
ரின்முகம் காணு மளவு.

(சக)

சேரமான்பெருமானாய்ருர்.

நெறிவார் சடையரைப்போ னீணிலத்தோர் செய்கை
யறிவார் கழறிற் றறிவா—ரறிவாரா
மெல்லார்க்கு மெல்லா நிகழ்பவை யெஞ்ஞான் தும்
வல்லறிதல் வேந்தன் றெழில்.

(ரு)

(சஅ) இதமே செய்து- இன்பமேபுரிந்து. அனம் - அன்னம்; திருவ
முது. வெய்துற்றார்-வெம்மையாகிதவயிர்ப்புடையார். மோப்ப
க்குழையும் அனிச்சம்-மோந்தாலன்றிக்குழையாது அனிச்சப்பூ,
திரிந்து-வேறுபட்டு. விருந்து-விருந்தினர்.

(சக) சேய்க்கறி-குழந்தைக்கறி. “வாய்க்கினிதாய்ச் செய்திட்டார்”
என்றொட்டுக். இன்னாது - இன்பஞ்செய்வதன்று. இரக்கப்
படுதல்-இரப்பார்க்குக் கொடுப்பேனென்றிருத்தலும் (இறந்த
துதழீஇய எச்சவும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது). காணுமளவு-
காணுமளவும் (முற்றும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது).

(ரு) நெறி-நெறித்த. வார்-நீண்ட. நெறிவார்சடையர்-சிவபெரு
மான். வல்லறிதல்-விரைந்தறிதல்.

சேரர்கோ னீதித் திரவியங்கள் சுந்தரர்பாற்
சோரர் கவர்ந்தொளித்துஞ் சோர்வுண்டோ—பாரி
லழக்கொண்ட வெல்லா மழப்போ மிழப்பினும்
பிற்பயக்கு நற்பா லவை.

(ருக)

கணநாதநாயனார்.

நாட்டிலடி யாரையெல்லா நாதன் பணிவிடையே
காட்டிவாழ் வித்தார் கணநாதர்—வேட்டிவர்தாஞ்
செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது.

(ருஉ)

கூற்றுநாயனார்.

ஆற்றரிதா மீசனடிமுடியா கப்புனைந்து
போற்றி மனக்கவலை போக்கினார்—கூற்றர்
தனக்குவமை யில்லாதான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

(ருங)

(ருக) சேரர்கோன்-சேரமான்பெருமானாயனார். பிற்பயக்கும்-பின்
னர்வந்து பயன்கொடுக்கும். நற்பாலவை- தூயவினையான்வந்
தபொருள்கள்.

(ருஉ) செய்யாமல்- (தனக்கு முன்னேருதவியுஞ்) செய்யாதிருக்க.
மாற்றல்-கைம்மாறுகக்கொடுத்தாலும் ஒத்தல்.

(ருங) ஆற்றரிதாம்-தாங்கற்கரிதாகிய, மாற்றல்-நீக்குதல். அரிது-
உண்டாகாது.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

ஆரூரீசனைத்து தாக்கியநாட் கூன்குருடு
தாரோடு தாம்பூலந் தாங்கவினை—தீர்வார்
நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

(௫௪)

பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்.

மதுனாயிலே மேழ்புலவர் வல்லசிவன் பாத
மதுபொருளா கக்கவிசெய் தாரே—புதுமையோ
கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்.

(௫௫)

(௫௪) “கூற்றுக்கெவனோ புகறிருவாரூரன் பொன்முடிமே- லேற்று
த்தொடையலு மின்னடைக்காயு மிசெருமக் - கோற்றெத்து
கூனனுங் கூன்போய்க் குருடனுங் கண்பெற்றமை-சாற்றித்தி
ரியும் பழமொழியாமித் தரணியிலே.” என நம்பியாண்டார்நம்
பிகளும், “தேனுங்குழலும்பிழைத்ததிரு மொழியாள்புலவிதீர்
க்கமதி-தானும்பணியும் பகைதீர்க்குஞ் சடையார் தூது தருந்
திருநாட்-கூனுங் குருடுந் தீர்த்தேவல் கொள்வார் குலவுமலர்ப்
பாதம்-யானும்பரவித் தீர்க்கின்றே னேழுபிறப்பின் முடங்கு
கூன்” எனச்சேக்கிழார்சுவாமிகளும் பணித்தமைகாண்க. தார்-
மலை. நிறைமொழி-அருளிக் கூறினும் வெகுண்கூறினும்
அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தேவிடுமொழி. மறைமொழி- மந்திர
ங்களே (புறத்தார்க்குப் புலனாகாமன் மறைத்துச்சொல்லுஞ்
சொற்றொடர் மந்திரமென்பர் நச்சினூர்க்கினியர்). “நிறை
மொழி மாந்தரானையிற் கிளந்த - மறைமொழிதானே மந்திர
மென்ப” என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

(௫௫) ஏழேழ்புலவர்-நாற்பத்தொன்பது சங்கப்புலவர். வாலறிவன்-
மெய்யுணர்வினையுடையவனது.

புகழ்ச்சோழநாயனார்.

தங்களத்தில் வீழ்த சடைத்தலைகண் டஞ்சியஞ்சிப்
பொங்கழற்குள் வீழ்தார் புகழ்ச்சோழ—ரெங்குமறாத்
தீயவை தீய பயத்தலாற் றீயவை
தீயினு மஞ்சப் படும்.

(௫௬)

நரசிங்கமுனையரையநாயனார்.

மூரிநர சிங்க முனையரையர் மாதவருட்
சீரியதூர்த் தர்க்கிரட்டி செய்தாராம்—பூரிதா
னற்ற மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான்
குற்றமே கூறி விடும்.

(௫௭)

அதிபத்தநாயனார்.

மேனாட்செல் வங்கெடினு மீன்வலைவீ சிக்கோரொண்
மீனானும் விட்டா ரதிபத்த—ரானா
திடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர்.

(௫௮)

(௫௬) களத்தில்-போர்க்களத்தில். அழற்குள்-தீயினுள்.

(௫௭) மூரி- வலிய. தூர்த்தர்க்கு-காமுகர்க்கு. “பூரி இரட்டிசெ
ய்தாராம்” என்றோட்டிக. பூரி-பொன். அற்றம்-அவமானம்
(இது கருவியாகுபெயர்).

(௫௮) மீன்வலை வீசிக்கு-சிவபெருமானுக்கு. சுந்தரேசப்பெருமான்
வலைவீசின சரித்திரத்தைத் திருவிளையாடற்புராணம் வலைவீ
சின படலத்துட்காண்க. இடன்-செல்வம். ஒப்புரவு-உபகா
ரம். ஒல்கார்-தளரார். காட்சியவர்- இயற்கையறிவுடையார்.

கலிக்கம்பநாயனார்.

மெய்யடியார் தாளில்லாள் வெள்கக் கழுவிவாள்
கையடியங் கீர்ந்தார் கலிக்கம்பர்—பொய்யடிக்கொண்
டில்லாளை யஞ்சுவா னஞ்சுமற் றெஞ்ஞான் று
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

(திரு)

கலியநாயனார்.

எள்ளா விளக்கரன்பா லேற்றவே வாள்கலியர்
கொள்ளாரே லேதுங்கொ டாருலகி—ஐள்ளார்கொ
னல்லார்கட் பட்ட வறுமையி னின்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு.

(கய)

சத்திநாயனார்.

அண்ணலடி யாரையிகழ்ந் தார்நரகி லாழாதே
தண்ணளியா னுத்தறித்தார் சத்தியா—செண்ணமுற
யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

(சுக)

(திரு) இல்லாள் -மனைவி. நல்லசெயல் - (நல்லார்) விரும்புவன
கொடுத்தல்.

(கய) வாள்- வாட்படையை. கொள்ளாரேல் - கொள்ளாராயின்.
ஏதுங்கொடார் - (அவ்வரன்). ஒன்றுங்கொடார். உள்ளார்
கொல்-நினையாரோ? வறுமையின்-வறுமையினும் (இழிவுசிறப்
பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது).

(சுக) தண்ணளியால்-மிக்கவருளான். யா-எல்லாவற்றையும் (மூற்று
ம்மை விகாரத்தாற்றொக்கது). சோகாப்பர்-துன்புறுவர்.

ஐயடிகள்காடவர்கோனாயனார்.

நாடலரு நற்பதிக ணண்ணிநல் வெண்பாவாய்ந்
தாடலர னுக்களித்தா ரையடிகள்—காடவர்கோன்
முமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.

(சூஉ)

சுந்தரமூர்த்திராயனார்.

நீரூர் முதலையது முன்னுண்ட பிள்ளையைப்பின்
னாரார் பாவா லழைப்பித்தார்—பாரூர்
பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

(சூரு)

கணம்புல்லநாயனார்.

கணம்புல்லர் நெய்வாங்கக் காணார் கணம்பு
லிணங்குதலை நெய்விளக்கொன் றிட்டார்—வணங்கரன்பாற்
றுன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி
யின்பம் பயக்கும் வினை.

(சூசு)

(சூஉ) தாமின்புறுவது-தாமின்புறுதற்கேதுவாகிய கல்விக்கு.
காமுறுவர்-பின்னும் அதனையே விரும்புவர்.

(சூரு) முதலையது-“அது” பகுதிப்பொருள்விருதி. பிறப்பு-பிறப்
பியல்பு (வினைவயத்தாற் பஞ்சபூத பரிணாமமாகிய யாக்கை
யைப்பொருந்தி நின்று அதன்பயன் அதுபவித்தல்). சிறப்பு-
சிறப்பியல்புகள் (அவையாவன பெருமையுஞ் சிறுமையும்).
(சூசு) துணிவாற்றிச்செய்க-வலிமையுடையராய்ச்செய்க.

காரிநாயனார்.

பாரின்மூ வேந்தர் பரிசிலுத வப்பாடிக்
காரியா ராலயங்கள் கட்டினு—ரோரிடமோ
யாதானு நாடாமா லுராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு.

(கூடு)

நெடுமாறநாயனார்.

பழுதறுசம் பந்தரெதிர் பாழமணர் தாழ
வழுவறநெல் வேலிவென்ற மாறன்—கழுவிட்டா
னந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.

(கூகூ)

வாயிலார்நாயனார்.

ஆயறிவு தீப மகமலரன் பேயமுதங்
கோயிலிறைக் கோர்மனமாய்க் கொண்டுவந்தார்—வாயிலா
ரோர்த்துள்ள முள்ள துணரி னொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டாபிறப்பு.

(கூஎ)

(கூடு) மூவேந்தர்-சேர சோழ பாண்டியர். என்-என்கருதி? உயி
ரோடு செல்லுதலின் “சாந்துணையும்” என்றார். பிறர்நாடு
களும் ஊர்களும் தட்போல உற்றுப் பொருட்கொடையும்
பூசையும் உவந்துசெய்தற்கேதுவாகலிற் கல்விபோலச்சிறந்தது
பிறிதில்லை, அதனையே எப்பொழுதுஞ் செய்க வென்பதாம்.

(கூகூ) நெல்வேலி-திருநெல்வேலி. மாறன்-பாண்டியன். அந்தணர்
நூல்-வேதம். அறம் - அதனாற்சொல்லப்பட்ட அறம். ஆதி
யாய் நின்றது-காரணமாய் நிலைபெற்றது. கோல்-செங்கோல்.

(கூஎ) ஆய்-ஆராயும். தீபம்-திருவிளக்கு. “இறைக்கு ஓர்மனம்
கோயிலாய்” என்றொட்டிக. உவந்தார்-இன்புற்றார். ஓர்த்து-
ஆராய்ந்து. உள்ளது-முதற்பொருளை. “ஒருதலையாவோர்த்து”
என இயையும். பேர்த்துள்ள வேண்டாபிறப்பு - (அவனுக்கு)
மாறிப்பிறப்புள்ளதாக நினைக்கவேண்டா.

முனையடுவார்நாயனார்.

வினையடுவார் வந்தடுக்க வென்றுகொண்ட கூலி
தனையடுவார் சைவர் தமக்கே—முனையடுவார்
தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

(சுஅ).

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

தென்புகலூர் ரீசனையுஞ் சென்றுபணிந் தாருரர்
பொன்புகலாப் பெற்றார் புகழ்பெற்றா—ரின்புற்று
ரொண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு
ளேனை யிரண்டு மொருங்கு.

(சுசு)

கழற்சிங்கநாயனார்.

தொழச்சங் கரன்கூடாத் தூய்மலர்மோந் தாள்கை
விழச்சென் றரிந்து விடுத்தார்—கழற்சிங்க
ரோர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந்தி யார்மாட்டுந்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை.

(எய்)

(சுஅ) வினையடுவார்-(இரு) வினையை அழிப்பார். அடுவார்-சமைப்
பார். தாள்-முயற்சி. வேளாண்மை-உபகாரம்.

(சுசு) ஒண்பொருள்-நெறியான்வரும் பொருள். காழ்ப்ப இயற்றி
யார்க்கு- மிகப்படைத்தார்க்கு. எண்பொருள் - எளியபொரு
ளாம். ஏனை இரண்டும்-மற்றை அறனும் இன்பமும்.

(எய்) சூடா-சூடாத. இறைபுரிந்து-நடுவுநிலைமையைப் பொருந்தி.
தேர்ந்து-தூலாரோடும் ஆராய்ந்து.

இடங்கழிநாயனார்.

நடங்கழியா ரன்பர்க்கே நற்பொருள்க ளெல்லா
மிடங்கழியா ரன்பினெடுத் தீந்தார்—முடங்கா
வருளென்னு மன்பின் குழவி பொருளென்னுந்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு.

(எக)

செருத்துணைநாயனார்.

கருத்தனணி பூவைக் கழற்சிற்கன் றேவி
யருத்தியின்மோந் தாண்முக் கரிந்தார்—செருத்துணையார்
வாளொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நூலொடெ
னுண்ணவை யஞ்ச பவர்க்கு.

(எஉ)

புகழ்த்துணைநாயனார்.

வற்கடம்வந் தூண்போய்மெய் வாடியபு கழ்த்துணைகை
நற்கலசம் வீழ்வர னூர்கொடுத்தார்—பொற்காசு
தெய்வத்தா னுகா தெனிநு முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்.

(எங)

(எக) நடங்கழியார்-நர்த்தனம் நீங்காதார், சபாநாதர். செவிலி-
வளர்த்ததாய்.

(எஉ) கருத்தன்-சிவபெருமான். அருத்தி-ஆசை. வாளொடுஎன்-
வாளொடு என்ன இயைபுண்டு? ஓரியைபு மில்லையென்றபடி
அவை-சபை.

(எங) வற்கடம்-பஞ்சம். ஊண்-உணவு. தெய்வத்தா னுகாதெ
னினும்- [முயன்றவினை] விதிவகையாற் [கருதியபயனைத்]
தாமாதாயினும்.

கோட்புலிநாயனார்.

பொலிகளைகொண் றூர்கோட் புலியார் விரையாக்
கலிகடந்த குற்றங் கடிந்தா—ருலகிற்
குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் ரெழில்.

(எச)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

மாவணங்கைக் கொண்டிடுமுன் வந்தரனார் சுந்தரர்க்கோ
ராவணங்கைக் கொண்டிடுமறித் தாட்கொண்டார்—நோவ
வழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்நட் பாய்ந்து கொளல்.

(எடு)

பத்தராய்ப்பணிவார்கள்.

வாய்ப்பவர னைத்தொழுது வாய்குழறிக் கண்ணருவி
தோய்ப்பநடுங் கிப்புளகித் தோர்பத்த—ராய்ப்பணிவா
ரன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு.

(எசு)

(எச) விரையாக்கலி-இது சிவபெருமானைச் குறித்துக்கூறுவதோ
ராணை. “பொய்தீர் - விரையாக்கலியெனு மாணையும்” எனப்
பட்டினத்தடிகள் தமது கோயினுன்மணிமாலையுட் டிருவாய்
மலர்ந்தமைகாண்க. புறங்காத்து - பிறர்நலியாமற்காத்து
குற்றங்கடிதல்-குற்றத்தையொழிக்கத் தண்டித்தல். வடு-பழி.

(எடு) அணங்கை-பெண்ணை. ஆவணம்-உரிமை ப்பத்திரம். மறித்து-
தடுத்து. இடித்து-நெருக்கி.

(எசு) வழியது-பின்னின்றவுடம்பே. உயிர்நிலை - உயிர்நின்றவுடம்
பாவது.

பரமனையேபாடுவார்.

பரமனையே பாடுவார் பாடும் புகழா
விருவினையுஞ் சேரா நிவரே—மருளா
மிருள்சே நிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு

(எஎ)

சித்தத்தைச்சிவன்பாலேவைத்தார்.

அத்தனடி யல்லா லறம்பொருளின் பங்களிலே
சித்தமலே யார்சித்தத் தைச்சிவன்பால்—வைத்தார்தாம்
பற்றுக் பற்றற்றன் பற்றினே யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.

(எஅ)

(எஎ) “இருவினையும்” என்றார் நல்வினையும் பிறவிக்கேதுவாகலின்.
“புண்ணியமேனோக்குவிக்கும் பாவங்கீணாக்கும் புண்ணியனைப்
பூசித்த புண்ணியத்தினாலே - நண்ணியஞா னத்தாலிரண்டினே
யுமறுத்தே,” “இருப்புவலியை யகன்றுபொன் வல்லியையெ
ண்ணுதலாம் - விருப்புவலியை முலையாரணங்கினர் விண்ணு
றுதல்” என்றார் பெரியோர்.

(எஅ) திருவடியே வீடாயிருக்குமென்பார் “அத்தனடி யல்லாதற்ம்
பொருளின் பங்களிலே” என்றார். “தாட்டாமரைகாட்டித்
தன்கருணைத்தேன்காட்டி” என மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும்,
“சேவடிபடருஞ் செம்மலுள்ளமொடு, நலம்புரிகொள்கைப்
புலம்பிரிந்துறையும்” என நக்கீரதேவநாயனாரும்பணித்தமை
காண்க. சித்தமலையார்-மனம்தடுமாறார். பற்றற்றன் பற்றினே -
பற்றற்ற இறைவன் ஒதியவீட்டுநெறியை.

திருவாரூர்ப்பிறந்தார்.

மன்னுதிரு வாரூர் மதிள்வட்டத் துப்பிறந்தா
ருன்னு சிவகணத்தி னுற்றுயர்ந்தா—ரின்னே
நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங்
சூலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

(எக)

முப்போதுந்திருமேனிதீண்டுவார்.

கருமேனி யன்பாற் கழீஇழுப் போதுந்
திருமேனி தீண்டுவார் சீர்வாழ்—வொருவா
பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீவொழ் வார்.

(அய)

முழுநீறுபூசியமுனிவர்.

அழுதீ சணைநினைந்தே யஞ்சுபதஞ் சொல்லி
முழுநீ றணிவார்தா முட்டார்—பழுதுறினு
மொல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்.

(அக)

(எக) உற்று-பொருந்தி. கிடந்தமை-உள்ளபடி. நிலத்திற்கிடந்தமை-
நிலத்தினியல்பை. கால்-[அதன்கண் முளைத்த] முளை.

(அய) ஐந்து-ஐந்து அவா. ஐந்தவித்தான் பொய்தீரொழுக்கநெறி-
ஐந்தவித்தானாற் சொல்லப்பட்டமெய்யான ஆகமநெறியின்கண்.

(அக) அஞ்சுபதம் - பஞ்சாக்கரம். “அந்தியுண்பகலு மஞ்சுபதஞ்
சொல்லி” என்னும் ஆளுடையநம்பிகள் அமுதவாக்கானும்,
“ஐந்தெழுத்து மொரு சார்மொழிகளைந்தெனவுமாம்” என்னுந்
தணிகைப்புராணம் வீராட்டகாசப்படலச் செய்யுளானுமறிக.
முட்டார்-தடைபடார். ஒல்லும்-கூடும். ஓவாதே-ஒழியாதே.

அப்பா லுமடிச்சார்ந்தார்.

பாடுமுனைப் பாடியர்கோன் பாடலின்மெய்ப் பாடகங்கொண்
டாடுவரப் பாலு மடிச்சார்ந்தார்—நீடரன்பாற்
கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி. (அ௨)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

பித்தரென வைதாற் பிழைபொறுத்தன் மாத்திரமோ
வத்தரா ருரர்க் கருள்புரிந்தார்—நித்த
மழிவந்த செய்யினு மன்பறா ரன்பின்
வழிவந்த கேண்மை யவர். (அ௩)

(அ௨) முனைப்பாடியர்கோன்- சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள். மெய்ப்பா
டாவது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புற
த்தார்க்குப் புலப்படுவதோ ராற்றான் வெளிப்படுதல் என்பர்
நச்சினூர்க்கினியர். “மெய்ப்பாடியல்வகை மேதகவிரிப்பின்-
மெய்க்கட் பட்டு விளங்கிய தோற்றம் - செவ்விதிற் நெறிந்து
செப்பன்மற் றதுவே” என்றார் பிறர். கற்று-[உபதேசமொ
ழிகளை அநுபவமுடைய தேசிகர்பாற்] கேட்டு. ஈண்டு-இப்
பிறப்பின்கண்ணே. ஈண்டுவாராநெறி-வீட்டுநெறி.

(அ௩) “பிழைகொண்டொருவிக்கெடாதன்புசெய்யிற்பிறவியென்னு-
முழைகொண்டொருவன்செல் லாமைநின்றம்பலத்தாடுமுன்
னோன்” எனத்திருவாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்ததறிக. அருள்-
அருளும் [இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை விகாரத்தாற்றொ
க்கது]. தம்பிரான்ரோழராகலின் இக்குறட்பாவினை ஈண்டு
உதகரித்தாரென்க. அழி-அழிவு [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்].
வழிவந்த-பழையதாய்வந்த, கேண்மையவர்-நட்பினையுடையார்.

பூசலார்நாயனார்.

வானமுதற் றூவி வரைமனத்தே கட்டியரன்
 றுனமரப் பூசலார் தாபித்தார்—ஞான
 மலர்மிசை யேகினுன் மாண்டி சேர்ந்தார்
 நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

(அச)

மங்கையர்க்கரசியார்.

ஞானசம் பந்தரங்கே நண்ணியபி னெண்ணிலா
 தானிவினே த்தானே யமணர்க்கு—மானியார்
 கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
 குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து.

(அடு)

நேசநாயனார்.

ஈசருடை மெய்யடியார்க் கேதேனுஞ் செய்வனென்று
 நேசருடை கோவணங்கீ னெய்தளித்தா—ராசைபுரிந்
 தன்றறிவா மென்னு தறஞ்செங்க மற்றது
 பொன்றுங்காற் பொன்றுத் துணை.

(அசு)

(அச) வானம்-உபானம், கோபுரத்தின்கீழ்ச் சித்திரவரி. தூவி-
 ஸ்தூபி, சிகரத்தின்மேலுறுப்பு. வரை-வரையும், மட்டும்-
 மலர்மிசையேகினுன்-[நினைவாரது உள்ளக்] கமலத்தின்கண்
 [அவர் நினைத்த வடிவோடு விரைந்து] சென்றவனது.

(அடு) அங்கே-மதுரையின்கண்ணே. ஆனி-கேடு. மானியார்-மங்
 கையர்க்கரசியார். கொக்கொக்க-கொக்கு இருக்குமாறுபோல
 இருக்க. 'மடைத்தலையி-லோடும்' னோடவொருமீன்வருமளவும்,
 வாடியிருக்குமாங் கொக்கு' என்றார் ஒளவையாரும்.

(அசு) ஈசருடை-ஈசருடைய, உடை-சீலை, கீள்-அரைஞாணுக்குப்
 பிரதியாக தூவினால் தகட்டுவடிவாய்நெய்யப்பட்டது. அன்று-
 இறக்குஞான்று.

கோச்செங்கட்சோழநாயனார்.

முந்திகலாற் செங்கணன் மூண்டானைக் காவினும்பின்
றந்திபுகா வாயில் சமைத்தானே—யெந்தைக்
குடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட்
பாம்போ டுடனுறைந் தற்று.

(அ௭)

சிலம்பியாய் நூற்கோயில் செய்தசெங்க ணன்பின்
றலங்கடாறுங் கோயில் சமைத்தார்—நலங்கூர்
தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லா
ரவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டு.

(அ௮)

திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார்.

கானத் திருநீல கண்டயாழ்ப் பாணைப்போன்
ஞானத் தலைவருக்கு நட்பினரார்—மானத்து
மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்றா ரனைத்திலர் பாடு.

(அ௯)

(அ௭) இகல்-பகை. பின்-அடுத்தபிறப்பின்கண். தந்திபுகா-யானை
புகாத. உடம்பாடிலாதவர் - மனப்பொருத்த மில்லாதார்.
குடங்கர்-குடில்.

(அ௯) கானம்-இசை. ஞானத்தலைவர் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி
நாயனார். மானத்து-பெருமையொடு. மேற்பிறந்தார்-உயர்ந்த
சாதிக்கட்பிறந்தார். பாடு-பெருமை.

சடையநாயனார்.

ஆம்பற்றி னாற்சடைய ராலால சுந்தரரைத்
தாம்பெற்ற பேறே தவப்பேறே—யோம்பிப்
பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பேறல்ல பிற.

(கூய)

(கூய) ஆரழலாடியாகிறபெருமான் ஒருநாள்தன்பேரழகாடியிற்கண்டு
சிரமசைத்தழைப்ப அஃதோருருப்பெற்றுவரச், 'சுந்தர ! வருக'
என்றனர். அச்சுந்தரனார் திருக்கைலாயத்திற் பெருமானுக்குப்
பூக்கொய்து மாலைதொடுத்தலாகிய திருப்பணியைமேற்கொண்
டிருந்தனர். பாற்கடல் கடைந்தருளன்று விடமெழக்கண்டு
கார்க்கடல்வண்ணன் முதலிபேரர் விண்ணப்பஞ்செய்துநின்று
வெருவப் பெருமான் எவியவாறே அவ்வல்விடத்தைக் கொண்
ர்ந்ததனால் ஆலாலசுந்தரராயினர். அவரே உலகுய்யுமாறு
சடையனார் திருக்குமாரராயவதரித்தலின் ஈண்டு 'ஆலாலசுந்த
ரரை' என்றார். 'ஒருதினமாடியிற்றன்னொளிகெழுவிம்பநோக்
கிச், சுருதியோர் நான்குங்காணாத் தூயவெம்பெருமானிங்கு,
வருதியென்னுளமகிழ்ந்து மலர்முடியசைக்க முன்னந், திருவரு
ள்பெற்றுவாழுஞ் சிவகணங்களிற்சிறக்க' என்னும் திருநாவ
லூர்ப் புராணப்பாவும்; 'கயிலைநாயகன் காமருதன்னுருப், பயி
லுமாடியிற் பார்த்தங்கழைத்தலும், வெயில்செய்வெங்குதிர்கோடி
விராயெனச், செயிரிலாதமெய்த் தேசொதிந் தோன்றினான்',
'அன்னசுந்தரற்காலாலமாழியின், முன்னமுன்னவனுண்ணம
ற் றன்னதைத், தன்னகங்கைத்தழீஇக்கொடுநல்கலாற், நுன்னு
மாலால சுந்தரநாமமே' என்னும் பேரூர்ப்புராணப்பாக்களும்
அதனைத் தெரிப்பதுணர்க. அறிவறிந்தமக்கள்-ஆண்மக்கள்.

இசைஞானியார்.

உற்றவிசை ஞானிதா னோங்குபுகழ்ச் சுந்தரரைப்
பெற்றதினு மன்புமிகப் பெற்றாளே—முற்றறிவா
லீன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ நெனக்கேட்ட தாய்

(கூக)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

கனிந்திதையங் கண்டார் கமலினிபுங் காவி
லனிந்திதையுஞ் சுந்தரர்கண் டாங்கே—புனைந்துரைத்தென்
கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க
ளென்ன பயனு மில.

(கூஉ)

சுந்தரரைக் கண்டலர்கொய் தோகையர்சென் றுமொருநா
ளொந்தைகயி லைக்கிறையா லின்றனவும்—வந்ததே
கண்டது மன்னு மொருநா ளலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று.

(கூங)

(கூக) முற்றறிவால்-அவரது முற்றுணர்வுகண்டு.

(கூஉ) காவில்-நந்தவனத்துள் இதையம் கனிந்து- உள்ளம் உருகி.
கண்டாங்கே- கண்டவாறே. என்னபயனும் இல- ஒருபயனு
முடையனவாகா.

(கூங) “ஒருநாள் கண்டுசென்றார்” என முடிச்சு. தோகையர் -
அநிந்திதை, கமலினியென்பார். அலர்-பலரறிந்து தூற்றுதல்.
அலர்திங்களைப் பாம்புகொண்டற்று - சந்திரனைப் பாம்புகொ
ண்ட அலர்போல உலகெங்கும் பரவியது. ஈரிடத்தும் மன்
னும் உம்மையும் அசைநிலை.

அங்கருளா லாருர ராசையற வேப்பரவை
சங்கிலியார் மாளேய் தவிர்ப்பித்தா—னெங்கோன்
பிணிக்கு மருந்து பிறம னணியிழை
தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து.

(௯௪)

சீரூர் கயிலையினுஞ் செல்லுநாள் வில்லவனை
யாருரர் சிந்தித் தழைத்திட்டா—ரேரார்
முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு.

(௯௫)

தள்ளாது சேரரொடு தாங்கயிலைக் காருரர்
வெள்ளாளை மேற்சென்றார் விண்ணாறு—யுள்ளமிசை
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ
மீண்டு முயலப் படும்.

(௯௬)

(௯௪) மால்நோய்-காமநோய். ஆருரர் - சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.
எங்கோன்-கைலாசநாதன். அணியிழை-அன்மொழித்தொகை.

(௯௫) கயிலையினுஞ் செல்லுநாள்-‘கயிலையிற்செல்லுநாளினும்’ என
உம்மை பிரித்துக்கூட்டுக. வில்லவனை - விற்கொடியுடைய
சேரமான்பெருமானாயனாரை. ஆருரர் - சுந்தரமூர்த்திசுவாமி
கள். நக-மலர். அகம்-அகமும் [இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை
விகாரத்தாற் றொக்கது.]

(௯௬) சேரர்-சேரமான்பெருமானாயனார். ஆரூய்-வழியாய். ஈண்டு-
இம்மைக்கண்.

நாவலர்வெள் ளானை 'நடாத்தவுப மன்னியர்போ
லாவ லுடன் சென்றுபணிந் தார்களோ—தேவர்
பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
யணியுமாந் தன்னை வியந்து.

(௯௭)

பாலாழி யுண்ட பழமுனிசொன் னுன்முனிவர்க்
காலால சுந்தரன்சொ லங்கினிதாய்—மேலாம்
பணிவுடைய னின்சொல னாத லொருவந்
கணியல்ல மற்றுப் பிற.

(௯௮)

(௯௭) நாவலர்-சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள். பெருமை-பெரியோர் [பொ
ருளின்றொழில் பண்பின்மேலேற்றப்பட்டது; இஃதோருபசார
வழக்கு]. அணியும்-புனையாநிற்பர், பிறரிற்றமக்கோர் மிகுதி
யையேற்றிக்கொள்வர்.

(௯௮) பாலாழியுண்ட பழமுனி-உபமன்யு. 'பாலுக்குப்பாலகன் வே
ண்டி யழுதிட்பாற்கட லீந்தபிரான்' என்னும் சேந்தநாயனா
ரருண்மொழியும், "கூவுதலும்பாற்கடலே சென்றவனைக் கூடுக
வென், தேவினான் பொற்கயிலை யெம்பெருமான் - மேவியசீ,
ரன்பாற் புலிக்காலன் பாலன்பா லாசையினாற், தன்பாற்பால்
வேண்டுதலுத்தான்" என்னும் நக்கீரதேவநாயனார் பாவும்,
"கண்பிசைந் தொருசேயின்னுங் கலுழினுந்தனைக்கொடுப்பன்,
மண்பிசைந்துண்ட மாயன்மறுத்திட வலிய னல்ல, னண்பி
சைந் திறைவனுக்கே நாமிடனாவ மென்று, பண்பிசைந்தலைதி
ரண்ட பரிசினின்றிடுமக்குன்றம்" என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமி
கள் செய்யுளும் ஈண்டறியத்தகும். சொல்-புகழ்.

தம்முடைய தோழர்வரத் தம்முடைய தோழரையும்
வம்மினென வண்கயிலை வாழ்வித்தா—ரெம்பிறைவர்
நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனிற் கொட்பின்றி
யொல்லும்வா யூன்று நிலை.

(௯௯)

சொல்வைத்த சேரனுலாச் சொல்லக் கயிலையரன்
செல்வத் திருச்செனியிற் சேர்ந்ததே—மல்வைத்த
செல்வத்துட் செல்வஞ் செனிச்செல்வ மச்செல்வஞ்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை.

(௧௦௦)

திருத்தொண்டர்மலை முற்றும்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

(௯௯) தம்முடைய தோழர்- சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள். “தம்பிரான்
ரோழர்” என்னுங் காரணக்குறிப்பறிப்பிறநும் “அறிந்து செல்
வமுடையானு மளகைப் பதியாற் ரோழமைகொண், நெழ்ந்த
கல்வியுடையானு மொருவன் வேண்டு மெனவிருந்து, துறந்த
முனிவர் தொழும்பரவைத் துணைவா நினைத்தோ ழுமைகொண்
டான், சிறந்தவறிவு வடிவமாய்த் திகழுதுதற்கட்பெருமானே”
என்றார். தம்முடைய தோழரையும்-அவர் தமது தோழராகிய
சேரமான்பெருமானாபுரையும்தம். “உடைய நாயக னுணையா
லுயர்வரைக் கயிலை, யடையு நாவலா ரடிகளோ டடுத்தமன்ன
வன்போற், படைகை யேந்தினார் பாங்குறிற் படையொடுமவர்
தம், புடைய ராம்படி புரியயக் காந்தமும் பொலிவ” என்னுந்
திருவானைக்காப்புராணப் பாட்டினை நோக்குக. வீற்றிருக்கை-
அரசிருக்கை. கொட்பு-திரிபு. ஒல்லும்வாய்-இயலுமெல்லை
யெல்லாம்.

(௧௦௦) சேரனுலா-திரு ஆதியுலா. மல்-வளம்.

